

Mit kér Jézus a böjt kapujában tetőled?

Időpont: Böjt első vasárnapja, 1931. február 22. [Helyszín: Győr?]

Alapige: Máté 16:21-23.

Ettől fogva kezdé Jézus jelenteni az ő tanítványainak, hogy neki Jeruzsálembé kell menni, és sokat szenvedni a vénektől és a főpapoktól és az írástudóktól, és megöletni, és harmadnapon föltámadni. És Péter előfogván őt, kezdé feddeni, mondván: Mentsen Isten, Uram! Nem eshetik ez meg te véled. Ő pedig megfordulván, monda Péternek: Távozz tőlem Sátán; bántásomra vagy nékem; mert nem gondolsz az Isten dolgaira, hanem az emberi dolgokra.

Kedves Testvéreim!

Ott van az Úr Jézus a cezareai Filippi környékén. Egyedül van tanítványaival. Végre valahára egyedül van velük. Olyan sokszor kereste az alkalmat erre, elmenekült a hegyek magányába, az éjszaka csendességébe, menekült a sokaság elől, de az Őt kereső néptömeg mindenütt megtalálta Őt. Végre valahára sikerül teremtenie egy csendes, bizalmas együttlétet tanítványaival. Az ilyen bizalmas együttlét olyan, mint a bimbónytogatás. Azok, akik eddig egymás mellett éltek, akik egy asztalról ettek, akiket sem nappal, sem éjjel nem választott el egymástól, mégis oly idegenek voltak egymás számára, nem tudtak belepillantani egymás lelkébe, most kinyílik a lelkük a meghitt, bizalmas együttlétben. Megnyílik a tanítványok lelke, és kezdenek beszélni arról, hogy mit gondolnak az emberek Jézusról és, hogy ők is mit gondolnak Felőle. És Jézus is megnyitja szívét, és kitárul előttük az a titok, amit ott hordoz lelke mélyén, de amiről még nem beszélt senkinek. Most elkezd nekik beszélni arról, ami messze járó gondolatainak egyetlen tárgya, keservesen átvirrasztott, verítékes éjszakáinak egyetlen imádsága: beszél a nagy titokról, hogy neki Jeruzsálembé kell menni és sokat szenvedni, az ember Fiának meg kell halni.

Képzeljétek el, hogy ennek a bizalmas kijelentésnek, a nagy titok feltárulásának milyen visszhangja támadt a tanítványok lelkében. Képzeljük el, hogy János apostol érzékeny lelkülete hogyan érezte meg valami csodálatos intuitív módon, hogy közeledik számukra életük legnagyobb tragédiája, és hogyan ül ki arcára egyszerre szívének minden megsejtő fájdalma. Képzeljük el, hogyan emelte fel egyszerre fejét Júdás, hogyan hegyezte fülét és szemében hogyan jelent meg a zsákmányát féltő és érte mindenre képes kapzsi embernek pokolbeli tüzes tekintete. Képzeljük el, mint ül ki Tamás arcán a megdöbbenésnek, a féltésnek, a mindent elvesztésnek az a csodálatos döbbenete, amelyik azt adja ajakára: menjünk vele mi is és haljunk

meg vele! Temessünk el mindent ami szép volt életünkben, reménységet, színes álmokat egy új életéről, Krisztus királyságáról..., ha minden elvesztett, vesszünk el mi is, haljunk meg vele!

Oh, ki tudja, micsoda viharok dúltak a tanítványok lelkében, mikor Jézus ajakán csendes szóval elkezd folyni a beszéd. Az embernek Fia elmegy meghalni.

Nem csak azért volt ez a beszéd olyan döbbenetes, mert váratlan titok volt, ami előttük feltárult, hanem mert érezték, hogy keményebb kötelék is fúzi őket hozzá. Megérezték, hogy abban az első személyben, amiben Jézus beszélt, abban a sajátos beszédmodorban benne van a nagy várakozás, hogy ugye nem hagytok egyedül, ugye nem engedtek egyedül menni a halál útján, jertek, jertek velem meghalni Jeruzsálembe.

Kedves Testvéreim! Ez az első alkalom, mikor Jézus beszél tanítványainak szenvedéséről. Ott áll a böjt kapujában a halni készülő Jézus és azt mondja: megyek meghalni, ki jön velem? És az ember hallgat. Csak egy felel: Simon, Jónának fia. Azt mondja: "Mentsen Isten Uram, nem eshetik ez meg veled."

Ez a mondat a szeretet szava Péter ajkáról. Úgy hangzik, mint mikor egy családban búcsúzás készülődik. Mikor a fiú indul szerencsét próbálni. és mellette ott tipeg-topog az öreg édesanya, rakosgatja a fiú holmiját, és csomagolja mindazt, amit szíve vérével készített számára. És amikor már minden együtt van, elszakad hősiességének húrja, odaáll a ház kapujába, gyermeke nyakába borul, reszkető ajkáról csak ez hangzik: hát el tudsz menni, itt tudsz hagyni? A búcsúzkodó Jézus felé ilyen érzések élnek és égnek Péter kebelében.

Olyan ez a mondat, mintha a tékozló fiú történetének volna egy meg nem írt részlete. Mikor a fiú zsebében ott csörög már a drága arany, szívében ott ég a fiatalság erejének büszke gögje, egyszer csak odaáll eléje a kapuba az édesapa, nem szól semmit, csak ránéz, de ebben a tekintetben annyi szemrehányás, annyi féltés, annyi szeretet van: hát mégis elmész édes fiam? Ami a tékozló fiú apjának lelkében él akkor, mikor az ablakon keresztül látja, hogy megy a fia, vissza sem néz, nincs egy könnycseppje, egy meleg tekintete az elhagyott atyai hajlék számára. Ami akkor ott van az apa szívében, amitől könnyek peregnek fehér szakállára, valami ilyen érzés ég Péter lelkében is, mikor odaáll a halálba menő Jézus elé.

Olyan ez a mondat, mint mikor haldokló édesapát vesznek körül apró gyermekei. Álltam én már haldokló édesapa ágya mellett, akinek megüvegesedett szeme arról beszélt, hogy már nem lát semmit, zihált kebelében a lélek már máshol járt, nem itt, a földi tájakon. És akkor ráborult legidősebb gyermeke, arra a hűlő emberi testre, aki neki az egyetlen volt, akinek azt mondhatta: édesapám. És ahogy ráborult, és kitört zokogó kebléből a kiáltás: édesapám – arra

kinyílt a lecsukódott szem, visszatért még egyszer az élet, a halni készülő édesapa meghallotta a búcsúkiáltást.

Ami van a fiától búcsúzó édesanya szívében, ami van a tékozló fiú apjának lelkében távozó fia láttára, ami van a haldokló édesapára boruló gyermeki szív sikoltásában, az van benne a Péter kiáltásában, mikor a búcsúzó Jézusnak azt mondja: nem lehet az Uram, hogy elmenj!

Kedves Testvérem! Jézus odalép hozzád a böjt kapujában, és kéri tőled szíved szeretetét az Ő böjti útjára. Azt a szeretetet, amiben benne van a fantáziának színes ecsetje, amivel ki tudja festeni ennek az útnak a borzalmait, amiben benne van a féltő ragaszkodásnak féltő remegése. Add oda neki, menj el Vele jeruzsálemi útjára! Minden esztendőben felhangzik e szószerűkről, hogy vegyétek ilyenkor a kezetekbe és olvassátok el a passió történetét. Lássátok meg a fekete betűk mögött borzalmas szenvedéseit, és menjete el Vele meghalni. Rajzold meg a Jézus passió útját képzeleted szerelmes ecsetjével.

Ezt kéri tőled először Jézus!

De ez nemcsak a szeretet, de a szenvedély szava is Péter ajkáról. Mikor Jézus megmondja neki, meg kell halnia, Péter hirtelen feláll, megfogja Jézus kezét, félrevezeti, és elkezd neki beszélni. Úgy látszik, Máté, aki feljegyzte ezt a történetet, nem hallhatott mindent, csak Péter kipirult arcát látja, csak egyes mondatfoszlányok jutnak füleihez, csak azt hallja ismételni: mentsen Isten Uram, az nem lehet, hogy te meghalj! Aki kívülről nézi ezt a jelenetet, az csak azt látja, hogy Péter fel van szíve mélyéig háborodva: nem lehet, nem szabad, hogy te meghalj Uram!

Kedves Testvéreim! Ennél a pontnál csak egyet akarok megemlíteni, hogy ennek a szenvedélynek egy éle irányul azok ellen, akik Jeruzsálemben laknak. Az a Péter, aki hirtelen természetével egykor kardot ránt, mikor Jézus veszedelemben van, az a Péter most teljes szenvedélyével, ökölbe szoruló kezével odafordul a jeruzsálemiek ellen, hogy jaj nektek, ha meg akarjátok őt ölni!

Kedves Testvérem! A böjt kapujában halni induló Jézus kéri tőled szívednek ezt a szenvedélyét. Hogy éljen a te kebeledben valami borzalmas, emésztő tűzű szenvedély azok ellen, akik megkínózták és megölték őt. De ha te most azt gondold, hogy ennek az az eredménye, hogy nekünk így kell olvasnunk Jézus szenvedésének történetét, hogy bennünk zsidógyűlölet égjen és öklünk lecsapjon az utódokra, akik ezt gondolják, azok nagyon tévednek és félreértik a Szentírást, félreértik Péter és Jézus akaratát is. Nekünk ki kell gyógyulnunk egy nagy naivságból. Mikor a frankok királyának egyszer felolvasták Jézus szenvedésének történetét, amikor látja, milyen pipogya népség veszi körül Jézust, amikor látja Pilátust, aki

olyan, mint egy ingadozó nádszál, mikor látja, hogy katonák, katonatisztek adják oda magukat ilyen nyilvános gyalázathoz, akkor az öreg frank király haragosan az arcára üt és azt mondja: ha én ott lettem volna!

Oh, de sok ember lelkében él ez a mondat és ez az érzés, mikor olvassa Jézus szenvedésének történetét. "Ha én ott lettem volna!" Pedig ha én ott lettem volna, akkor talán azok között lettem volna, akik feszítsd meg!-et kiáltottak volna. Ha benn ültem volna a főpapi tanácsban, megszagattam volna köntösömet és azt mondtam volna: méltó a halálra! Ha Pilátus székében ültem volna, én lettem volna az, ki jobbra-balra tekintetek, úgy szeretném megmenteni, azután mégis eltöröm felette a pálcát. Ha katonazubbony lett volna rajtam, talán én lettem volna az, aki a lándzsát oldalába döfi. Vagy talán azok között lettem volna, akik a kereszt körül csúfolják és ingerkednek velem. Akármilyen lettem volna, Krisztus gyilkosa lettem volna. Kedves Testvérem! Kell benned valami emésztő szenvedélynek, haragnak lenni Krisztus minden ellenségével szemben, mikor Jézussal akarsz menni Jeruzsálembe. Vedd kezedbe a korbácsot és sújts le vele, sújts le magadra, ki Krisztus gyilkosa lettél volna és ki bűnösödél Krisztus gyilkosa lettél.

Ezt kéri tőled másodszor a böjt kapujában halálba menő Úr Jézus!

De ez a csodálkozás mondata is Péter ajkán. Abban az indulatban, amivel Jézusnak magyarázgat, benne van a csodálkozás is. Nem érti Jézust. Hogy lehet ilyet mondani, mikor hatalmad tetőfokán vagy, mikor hátad mögött emberek sokasága áll, királlyá akarnak koronázni, hogy mehetnél most meghalni, most Uram? Hogy akarsz meghalni, Jézus, mikor még nem végezted el munkádat, hisz még emberek milliói várnak gyógyításodra. Beteg a lelkük, a testük, és te azért jöttél, hogy nekik az evangélium hirdettessék. Nem szabad meghalnod, hisz még nem végezted el a szolgálatot, amit vállaltál. Azt mondtad, azért jöttél, hogy dicsőséget szerezz Istennek, és nézz körül, farsangi mámor üli meg a lelkeket, hogy mersz odaállni Isten elé, mint megvert csapat gyáva katonája, hogy nem tudtál dicsőséget szerezni neki. Azért jöttél, hogy békesség legyen e földön, nézz körül, nincs még békesség sem, hisz meg akarnak ölni Jeruzsálemben, ez azt jelenti, nincs békesség. Nem szabad még elmenned, ne menj fel Jeruzsálembe, "mentsen Isten Uram, nem eshetik ez meg veled!"

Kedves Testvérem! Jézus azt kéri tőled a böjt kapujában, hogy menj fel vele Jeruzsálembe a csodálkozásnak e csodálatos érzésével, amelyik Péter lelkében élt.

Péter nem tudja megérteni, hogy Jézus meg akar halni. Péter annyira csodálkozik Jézus halálkeresésén, hogy feddi, dorgálja Jézust. Oh, gondold meg, hogy a csodálkozásnak, a meg

nem értésnek micsoda nagy hegye nehezdedhetett Péter lelkére, hogy elfelejt minden köteles tiszteletet, azt hiszi, ő a tanító és Jézus a tanítvány, és feddi Jézust!

Kedves Testvérem! Azt kéri tőled Jézus, hogy amíg mész vele Jeruzsálembe, ne szűnj meg csodálkozni azon, hogy ő maga keresi a halált, hogy itt nem egy áldozatot visznek a vágóhídra, hanem egy hős keresi maga a mártír halált. Hogy itt nem összekeveredett körülmények áldozatává válik egy ember, hanem valaki, aki élhetett volna, aki szeretett volna élni, kinek hivatása lehetett volna élni, az egyetlen ember, kiben Istennek gyönyörűsége tellett, az azt mondja: én leteszem az én életemet, megyek meghalni érted!

Kedves Testvérem! Kísérd el Jézust ezzel a csodálatos péteri értetlenséggel!

Itt már a második oldalára is rá kell mutatni ennek a mondatnak. Ez a szava a Sátán szava is. Mikor kicsendül Péter ajkán a kiáltás, mentsen Isten Uram..., akkor Jézus odafordul hozzá, szava úgy zeng, mint a bíró szava, mikor ítéletet hirdet: "távozz tőlem, Sátán!" Miért a Sátán szava Péter szava ott a böjt kapujában? Mert meg akarja akadályozni a váltság halált. Oh, balgató Péter, minden szeretetével, szenvedélyével, naiv gyermek lelkével nem tudja, hogy a világnak nem az a legnagyobb tragédiája, hogy Jézus elmegy meghalni, hanem az lenne a legnagyobb tragédiája, ha nem halna meg. Az a legnagyobb örömhír, hogy "megyek meghalni érted, Péter!"

Kedves Testvéreim! A Sátán mindig meg akarta akadályozni Jézus váltság halálát. Amikor a pusztában megkísérti, a halál útjáról a dicsőség útjára akarta vezetni. Még ott is, mikor a keresztfán függ, az önérzetét akarja felkorbácsolni a csúfolódó emberek ajka által: "ha Isten fia vagy, szállj le a keresztről!"

Kedves Testvérem! Jézus könyörög neked, int, figyelmeztet, ne menj vele Jeruzsálembe a Sátán lelkével. Azzal a lélekkel, mely könnyeket tud áldozni, mikor olvassa történetét, amely hódolattal áll meg hősiessége előtt, de amelyiknek nem kell semmi Jézus váltság halálából.

Végül ez a szó Péter ajakáról Krisztus bántásának a szava. "Bántásomra vagy nékem!" Gondold meg, Jézus szíve telve van fájdalommal. Már látja, hogy gomolyog a felhő feje felett, látja, hogy dugják össze fejüket az írástudók, hogy elveszítsék őt. Látja és érzi, hogy akik körülötte vannak, hogy fognak gyáván szétszaladni, és akkor jön valaki, aki a maga szeretetének minden szenvedélyével elébe áll azzal a csodálatos, mindenről megfélelmező nagy szeretettel és azt mondja neki: nem szabad neked meghalnod, csak az én holttestemen keresztül mehatsz fel Jeruzsálembe! És ezzel új tövist szúr Jézus szívébe: "bántásomra vagy nékem!"

Nem érzed-e, hogy ebben benne van egy könyörgés: Péter, hagyjatok engem meghalni, ne állj elém szeretetteddel, dorgálásoddal, a te bölcsességeddel – félre az útból, én megyek Jeruzsálembe, a Golgothára, meghalni! Ha szerettek, akkor hagyjatok, hogy menjek a magam útján, ha jót akartok nekem és magatoknak, engedjete, hogy ne legyen számomra nehezebb a Golgotha útja, mint amilyen nehéz így is.

Kedves Testvérem! Jézus hív: gyere velem! Mit felelsz neki? Feleleted vigasztalás-e, vagy új tövis? Engeded-e, hogy Ő meghaljon érted, avagy odaállasz eléje és azt mondod: Uram, nincs semmi értelme, hogy te meghalj értem. Ámen.